

ΨΙΑΑ ΤΡΑΜΜΑΤΑ

DREAMLAND BILLIONAIRES
LAUREN ASHER

ΨΙΛΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Dreamland Billionaires 1 – Ψιλά γράμματα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Dreamland Billionaires – The Fine Print
Από τις Εκδόσεις Bloom Books, Ιλινόι 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Asher
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Νικήτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Lauren Asher, 2021
© Εξωφύλλου και σχεδιασμού έκδοσης: Books and Moods
© Εικόνων εξωφύλλου: diverpixel/Adobe Stock, Danussa/Adobe Stock, romanya/Adobe Stock
© Εικόνας εσωτερικού: ONYXrj/Adobe Stock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4917-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4918-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoΐou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

LAUREN ASHER

DREAMLAND BILLIONAIRES

ΨΙΛΑ
ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Μετάφραση: Κατερίνα Νικήτα

*Για όσες ονειρεύονται να συναντήσουν έναν πρίγκιπα
αλλά καταλήγουν να ερωτεύονται τον κακό της υπόθεσης.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Ρόουαν

Την τελευταία φορά που παρευρέθηκα σε κηδεία, κατέληξα με σπασμένο χέρι. Η ιστορία έγινε πρωτοσέλιδο γιατί πήδηξα μέσα στον ανοιχτό τάφο της μητέρας μου. Έχουν περάσει πάνω από δύο δεκαετίες από εκείνη την ημέρα και, ενώ έχω αλλάξει εντελώς ως άτομο, η αποστροφή μου για το πένθος παραμένει η ίδια. Αλλά ως ο νεότερος συγγενής του αείμνηστου παππού μου οφείλω να σταθώ στο ύψος μου και να μη δείξω την ενόχλησή μου κατά τη διάρκεια της κηδείας του. Είναι σχεδόν αδύνατο. Το δέρμα μου με τρώει σαν να φοράω ένα φτηνό κοστούμι από πολνεστέρα.

Οι ώρες περνούν και η υπομονή μου εξαντλείται καθώς εκατοντάδες υπάλληλοι της επιχείρησης Κέιν και συνεργάτες έρχονται προς το μέρος μου για να εκφράσουν τα συλλυπητήριά τους. Αν υπάρχει κάτι που μισώ περισσότερο στις κηδείες, είναι να μιλάω με ανθρώπους. Υπάρχουν ελάχιστα άτομα που μπορώ να ανεχτώ, και ένα από αυτά ήταν ο παππούς μου.

Και τώρα δεν είναι πια εδώ. Αισθάνομαι ένα όλο και πιο έντονο κάψιμο στο στήθος. Δεν ξέρω γιατί με ενοχλεί τόσο. Αν και θεωρητικά είχα χρόνο να προετοιμαστώ ενώ ήταν σε κώμα, κάθε φορά που τον σκέφτομαι κάτι μέσα μου σφίγγεται.

Περνάω ασυναίσθητα το χέρι μου μέσα από τα μαλλιά μου, προσπαθώντας να κρατήσω τον εαυτό μου απασχολημένο.

«Λυπάμαι για την απώλειά σου, γιε μου», λέει ένας άγνωστος, διακόπτοντας τον ειρμό των σκέψεών μου.

«Γιε μου;» απαντάω με φωνή που στάζει δηλητήριο, κάνοντάς τον να νιώσει λίγο άβολα.

Ο άντρας προσπαθεί αμήχανα να φτιάξει τη γραβάτα του. «Ε, τρόπος του λέγειν».

«Συγχωρήστε τον αδελφό μου. Δεν ξέρει πώς να διαχειριστεί τη θλίψη του». Ο Καλ ακουμπά το χέρι του στον ώμο μου και με πιέζει ελαφρά. Μπορώ να μυρίσω τη βότκα και τη μέντα στην ανάσα του – τον κοιτάζω βλοσυρά. Ο μεσαίος αδελφός μου μπορεί να είναι ντυμένος στην τρίχα με το ατσάλωτο κοστούμι του και τα τέλεια χτενισμένα ξανθά μαλλιά του, αλλά τα κατακόκκινα μάτια του λένε μια άλλη ιστορία.

Ο άντρας μουρμουρίζει μερικές λέξεις ακόμα, και, χωρίς να μπω στον κόπο να τον ακούσω, κατευθύνομαι προς την πλησιέστερη έξοδο.

«Δεν ξέρω πώς να διαχειριστώ τη θλίψη μου;» Αν και δε μου αρέσει η ιδέα ότι ο παππούς μου πέθανε, το μόνο που δεν μπορώ να διαχειριστώ είναι η καούρα που με ταλαιπωρεί σήμερα.

«Χαλάρωσε λίγο. Τέτοια πράγματα λένε οι άνθρωποι στις κηδείες». Ο Καλ με κοιτάζει και συνοφρύνεται.

«Δε χρειάζομαι δικαιολογία για τη συμπεριφορά μου».

«Όχι, αλλά ίσως θα μπορούσες να μην τρομοκρατήσεις τον σημαντικότερο επενδυτή των ξενοδοχείων μας στη Σαγκάη;»

«Γαμώτο». Υπάρχει ένας λόγος που προτιμώ τη μοναξιά. Το κουβεντολόι απαιτεί υπερβολική προσπάθεια και διπλωματία για το γούστο μου.

«Μπορείς να προσπαθήσεις να είσαι πιο ευγενικός για καμιά ωρίτσα ακόμα; Τουλάχιστον μέχρι να φύγουν όλοι οι σημαντικοί καλεσμένοι;»

«Αυτό κάνω τόση ώρα». Αισθάνομαι το αριστερό μου μάτι να τρεμοπαίζει καθώς σφίγγω τα χείλη μου.

«Προσπάθησε περισσότερο τότε. Κάν' το για εκείνον». Ο Καλ γέρνει το κεφάλι του προς τη φωτογραφία που κρέμεται πάνω από το τζάκι.

Εκπνέω με δυσκολία. Η φωτογραφία τραβήχτηκε κατά τη διάρκεια ενός οικογενειακού ταξιδιού στην Ντρίμλαντ όταν τα αδέρφια μου και εγώ ήμασταν παιδιά. Ο παππούς χαμογελάει στον φακό, παρότι τα μικροσκοπικά χέρια μου είναι τυλιγμένα σφιχτά γύρω από τον λαιμό του. Ο Ντέκλαν στέκεται στο πλευρό του παππού και φαίνεται να στραβοκοιτάει κάποιον, ενώ ο Καλ τού κάνει κερατάκια. Ο πατέρας μου χαμογελάει διστακτικά με το χέρι του περασμένο γύρω από τους ώμους του παππού. Με αρκετή προσπάθεια μπορώ να φανταστώ το γέλιο της μαμάς ενώ τραβούσε τη φωτογραφία. Μολονότι η ανάμνηση του προσώπου της είναι θολή, αν συγκεντρωθώ, το χαμόγελό της σχηματίζεται στο μυαλό μου.

Αισθάνομαι μια περίεργη ενόχληση στον λαιμό και δυσκολεύομαι να καταπιώ.

Κατάλοιπα αλλεργιών από την άνοιξη στην πόλη. Αυτό είναι όλο.

Βήχω για να καθαρίσω τον ερεθισμένο λαιμό μου. «Δε θα του άρεσε αυτού του είδους το σόου». Αν και ο παππούς ασχολούνταν με τη βιομηχανία της διασκέδασης, δεν του άρεσε να βρίσκεται στο επίκεντρο της προσοχής. Η ιδέα ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήρθαν στην άλλη άκρη του Σικάγο για χάρη του θα του φαινόταν παράλογη, αν ήταν ακόμη εδώ.

Ο Καλ σηκώνει τους ώμους. «Θα έπρεπε να ξέρει πρώτος απ' όλους τι τον περιέμενε».

«Μια εκδήλωση κοινωνικής δικτύωσης μεταμφιεσμένη σε κηδεία;»

Οι άκρες των χειλιών του Καλ ανασηκώνονται σχηματίζοντας ένα αμυδρό χαμόγελο, το οποίο εξαφανίζεται αμέσως. «Έχεις δίκιο. Θα τρόμαζε και μόνο στην ιδέα, καθώς πάντα έλεγε ότι η Κυριακή είναι μέρα ξεκούρασης».

«Να θες να ηρεμήσεις και να μην μπορείς».

«Ειδικά αν είσαι πλούσιος». Ο Ντέκλαν έρχεται και στέκεται δίπλα μου από την άλλη πλευρά. Κοιτάζει το πλήθος των ανθρώπων με δυσαρέσκεια. Ο μεγάλος αδελφός μου έχει αναγάγει το να τρομοκρατεί τους γύρω του σε επιστήμη, με αποτέλεσμα όλοι να αποφεύγουν να τον κοιτάξουν κατάματα. Το κοστούμι του ταιριάζει με τα σκούρα μαλλιά του, τα οποία συμβάλλουν στη μυστηριώδη εμφάνισή του.

Τον ζηλεύω τον Ντέκλαν, διότι ο κόσμος συνήθως απευθύνεται πρώτα σ' εμένα, νομίζοντας ότι, επειδή είμαι ο μικρότερος σε ηλικία, είμαι και πιο ευγενικός. Μπορεί να γεννήθηκα τελευταίος, αλλά δεν είμαι και χθεσινός. Ο μόνος λόγος που οι επισκέπτες αφιερώνουν χρόνο για να μας μιλήσουν είναι επειδή θέλουν να τα πηγαίνουν καλά μαζί μας. Αυτού του είδους η υποκριτική συμπεριφορά είναι αναμενόμενη. Ειδικά όταν η ηθική πυξίδα όσων συναναστρεφόμαστε είναι ξεκάθαρα σπασμένη.

Ένα άγνωστο ζευγάρι έρχεται προς το μέρος μας. Η γυναίκα βγάζει ένα χαρτομάντιλο από την τσέπη της για να σκουπίσει τα ανύπαρκτα δάκρυά της, ενώ ο άντρας μάς δίνει το χέρι του για χειραψία. Το κοιτάζω σαν να είναι φορέας μολυσματικής ασθένειας.

Αυτός κοκκινίζει και το χώνει και πάλι στην τσέπη του. «Ήθελα να εκφράσω τα συλλυπητήριά μου. Λυπάμαι πολύ για την απώλειά σας. Ο παππούς σας...»

Γνέφω συγκαταβατικά, αλλά έχω σταματήσει να τον ακούω. Αυτή θα είναι μια ατέλειωτη νύχτα.

Όλα αυτά για χάρη σου, παππού.

Κοιτάζω τον λευκό φάκελο. Στο μπροστινό μέρος είναι γραμμένο το όνομά μου με τα κομψά, καλλιγραφικά γράμματα του παππού μου. Το γυρίζω ανάποδα και βλέπω την άθικτη σφραγίδα από κερι με το Κάστρο της Πριγκίπισσας Κάρα στην Ντρίμλαντ.

Ο δικηγόρος δίνει τα άλλα δύο γράμματα στα αδέρφια μου.

«Είστε υποχρεωμένοι να διαβάσετε τις επιστολές αυτές πριν εξετάσω την τελική διαθήκη του κύριου Κέιν». Νιώθω έναν κόμπο στον λαιμό καθώς ανοίγω τον φάκελο και βγάζω έξω το γράμμα. Γράφτηκε ακριβώς μία εβδομάδα πριν από το ατύχημα του παππού, τρία χρόνια πριν, το οποίο τον έριξε σε κώμα.

Στον μικρό, γλυκό Ρόουαν.

Θέλω να γελάσω, αλλά συγκρατιέμαι. Μικρός και γλυκός είναι οι τελευταίες λέξεις που θα χρησιμοποιούσα για να περιγράψω τον εαυτό μου. Είμαι ψηλός σαν παίκτης του NBA και διαθέτω τη συναισθηματική νοημοσύνη βράχου, αλλά ευτυχώς ο παππούς δεν είχε ιδέα. Ανάλογα με την περίπτωση, ήταν το καλύτερο και συνάμα το χειρότερο στοιχείο του χαρακτήρα του.

Αν και είσαι άντρας τώρα, στα μάτια μου θα είσαι πάντα ένα παλικαράκι. Θυμάμαι ακόμη την ημέρα που σε γέννησε η μητέρα σου σαν να ήταν χθες. Ήσουν το μεγαλύτερο μωρό από τους τρεις σας, με τροφαντά μάγουλα και πυκνά σκούρα μαλλιά που πάντα ζήλευνα. Αν μη τι άλλο είχες πολύ γερά πνευμόνια! Δε σταματούσες να κλαις παρά μόνο αν σε κρατούσε η μαμά σου. Ήταν λες και όλα έμπαιναν σε τάξη όταν βρισκόσουν στην αγκαλιά της.

Ξαναδιαβάζω την παράγραφο δύο φορές. Ήταν περίεργο να ακούω τον παππού να μιλάει για τη μητέρα μου με τόση άνεση. Το θέμα αποτελούσε τέτοιο ταμπού για την οικογένειά μας, που μετά βίας μπορούσα πλέον να θυμηθώ το πρόσωπο ή τη φωνή της.

Ξέρω ότι ήμουν απασχολημένος με τη δουλειά και ότι δεν πέρασα όσο χρόνο θα έπρεπε με τον καθένα σας. Μου ήταν πιο εύκολο να κατηγορώ την εταιρεία για το γεγονός ότι ήμουν απόμακρος συναισθηματικά και σωματικά από τις σχέσεις

μου. Όταν πέθανε η μητέρα σου, δεν ήμουν σίγουρος τι να κάνω ή πώς να βοηθήσω. Ο πατέρας σου με είχε στην απέξω, και έτσι αφοσιώθηκα στη δουλειά μου, μέχρι που σταμάτησα να αισθάνομαι στιδήποτε. Με τον ίδιο τρόπο αντιμετώπισα και τον θάνατο της γυναίκας μου, οπότε ήταν η εύκολη λύση όταν η μητέρα σας πέθανε με παρόμοιο τρόπο. Αλλά συνειδητοποίησα ότι έτσι οδήγησα τον πατέρα σας στην αποτυχία. Και σας απογοήτευσα όλους. Αντί να διδάξω στον Σεθ πώς να συνεχίσει τη ζωή του ύστερα από αυτή τη μεγάλη απώλεια, του έδειξα πώς να βυθιστεί στην απελπισία, πληγώνοντας και εσένα και τα αδέρφια σου. Ο πατέρας σου σας μεγάλωσε με τον μόνο τρόπο που ήξερε, και φταίω εγώ γι' αυτό.

Ήταν αναμενόμενο για τον παππού να δικαιολογεί τις πράξεις του πατέρα μου. Ο παππούς ήταν πολύ απασχολημένος για να δώσει τη δέουσα προσοχή στον γιο του, ο οποίος αποδείχθηκε ότι ήταν ένα τέρας.

Γράφω αυτό το γράμμα από την Ντρίμλαντ, όπου ζω, προσπαθώντας να βρω και πάλι τον εαυτό μου. Κάτι με ενοχλούσε τα τελευταία δύο χρόνια, και δεν μπορούσα να καταλάβω τι, μέχρι που ήρθα εδώ για να κάνω μια ανασκόπηση της ζωής μου. Γνώρισα κάποιον που με βοήθησε να δω τα λάθη μου. Καθώς η εταιρεία μεγάλωνε, ξέχασα γιατί τα ξεκίνησα όλα αυτά. Συνειδητοποίησα ότι, ενώ περριτριγυρίζομαι από τόσο πολλούς εντυχισμένους ανθρώπους, ποτέ δεν έχω νιώσει τόσο μόνος στη ζωή μου. Και, παρόλο που το όνομά μου είναι συνώνυμο με τη λέξη «ευτυχία», νιώθω το ακριβώς αντίθετο.

Αισθάνομαι μια δυσφορία να με πλημμυρίζει, έτοιμη να ξεχυθεί παντού γύρω μου. Πέρασα μια σκοτεινή περίοδο στη ζωή μου που με έκανε να αισθανθώ με τον ίδιο τρόπο. Αλλά έπαψα να σκέφτομαι έτσι μόλις συνειδητοποίησα ότι κανείς δεν μπορεί να με σώσει, εκτός από εμένα τον ίδιο.

Κουνάω το κεφάλι μου και εστιάζω ξανά στο γράμμα.

Τα γηρατειά είναι ένα περίεργο πράγμα, γιατί σε κάνουν να αναθεωρήσεις τα πάντα. Αυτή η επικαιροποιημένη εκδοχή της διαθήκης μου είναι η προσπάθειά μου να επανορθώσω μετά τον θάνατό μου και να διορθώσω τα λάθη μου προτού να είναι πολύ αργά. Θέλω και οι τρεις σας να έχετε μια διαφορετική ζωή. Διάολε, ακόμα και ο πατέρας σου αξίζει κάτι καλύτερο. Έτσι, ο παππούς είναι εδώ για να σώσει την κατάσταση σαν άλλος πρίγκιπας της Ντριμίλαντ (ή κακός, ανάλογα πώς θα το δει κανείς).

Έχω αναθέσει στον καθένα σας μια αποστολή, την οποία πρέπει να ολοκληρώσετε για να λάβετε το ποσοστό της εταιρείας που σας αντιστοιχεί μετά τον θάνατό μου. Περιμένετε κάτι λιγότερο από τον άνθρωπο που γράφει παραμύθια για να βγάλει τα προς το ζην; Δεν μπορώ απλώς να σας ΔΩ-ΣΩ την εταιρεία. Από εσένα, λοιπόν, Ρόουαν, τον ονειροπόλο που σταμάτησε να ονειρεύεται, ζητάω ένα μόνο πράγμα...

Γίνε διευθυντής της Ντριμίλαντ και βρες τη χαμένη μαγεία.

Για να λάβεις το 18% που σου αντιστοιχεί, θα πρέπει να γίνεις διευθυντής της εταιρείας και να ηγηθείς ενός μοναδικού εξάμηνου έργου για χάρη μου. Θέλω να εντοπίσεις τα αδύνατα σημεία της Ντριμίλαντ και να καταρτίσεις ένα σχέδιο αναμόρφωσης αντάξιο της κληρονομιάς μου. Ξέρω ότι είσαι ο κατάλληλος γι' αυτή τη δουλειά, γιατί δεν υπάρχει κανένα άτομο εμπιστοσύνης που να αγαπά τη δημιουργία όσο εσύ, παρόλο που έχασες την επαφή με αυτή την πλευρά του εαυτού σου στο πέραςμα του χρόνου.

Αγαπούσα τη δημιουργία. Με έμφαση στον παρελθοντικό χρόνο, γιατί δεν υπάρχει περίπτωση να ζωγραφίσω ξανά, πόσο μάλλον να δουλέψω με τη θέλησή μου στην Ντριμίλαντ.

Ένας ανεξάρτητος φορέας θα αξιολογήσει τις αλλαγές που

θα προτείνεις. Εάν δεν εγκριθούν, τότε το ποσοστό της εταιρείας που σου αναλογεί θα περάσει μόνιμα στον πατέρα σου. Δε θα υπάρξει δεύτερη ευκαιρία. Δε θα έχετε τη δυνατότητα να τον εξαγοράσετε. Το πεπρωμένο φυγείν αδύνατον, αγόρι μου. Έπρεπε να δουλέψω σκληρά για να κάνω το όνομα Κέιν αυτό που είναι σήμερα. Πλέον εξαρτάται από εσάς τους τρεις να εξασφαλίσετε ότι θα συνεχιστεί στον αιώνα τον άπαντα.

*Με παντοτινή αγάπη,
ο παππούς*

Κοιτάζω το μελάνι μέχρι να θολώσουν οι λέξεις και να γίνουν μια συνεχόμενη γραμμή. Μου είναι δύσκολο να συγκεντρωθώ σε όσα λέει ο δικηγόρος σχετικά με το μίσθωμα των περιουσιακών στοιχείων. Τίποτα από αυτά δεν έχει σημασία τώρα. Αυτά τα γράμματα αλλάζουν ριζικά τα σχέδιά μας.

Ο Ντέκλαν ξεπροβοδίζει τον δικηγόρο και επιστρέφει στο σαλόνι.

«Ασύλληπτες μαλακίες!» Αρπάζω το μπουκάλι με το ουίσκι από το τραπεζάκι του σαλονιού και γεμίζω το ποτήρι μέχρι τα χείλη.

«Τι πρέπει να κάνεις;» Ο Ντέκλαν κάθεται κάτω.

Τους εξηγώ την επικείμενη «αποστολή» μου.

«Δεν μπορεί να μας ζητήσει κάτι τέτοιο». Ο Καλ σηκώνεται από την καρέκλα του και αρχίζει να βηματίζει πέρα-δώθε.

Ο Ντέκλαν χαϊδεύει το αξύριστο πιγούνι του. «Ακούσατε τον δικηγόρο. Είτε θα συμφωνήσουμε με αυτό είτε δεν πρόκειται να γίνω διευθύνων σύμβουλος».

Ο Καλ βαριανασαίνει και μας κοιτά εξαργιωμένος. «Γαμώτο! Δεν μπορώ να το κάνω».

«Τι θα μπορούσε ενδεχομένως να είναι χειρότερο από το να χάσεις το ποσοστό σου στην εταιρεία;» Ο Ντέκλαν ισιώνει το μπροστινό μέρος του σακακιού του.

«Να χάσω την αξιοπρέπειά μου;»

Τον κοιτάζω από πάνω μέχρι κάτω. «Πιστεύεις ότι σου έχει απομείνει έστω και λίγη;»

Ο Καλ μού κάνει κωλοδάχτυλο.

Ο Ντέκλαν ακουμπά στην πλάτη της καρέκλας και πίνει μια γουλιά ουίσκι από το ποτήρι του. «Αν κάποιος έχει το δικαίωμα να εκνευριστεί, αυτός είμαι εγώ. Πρέπει να παντρευτώ κάποια και να την αφήσω έγκυο για να γίνω διευθύνων σύμβουλος».

«Ξέρετε πώς γίνονται τα μωρά, σωστά; Είναι κάτι που το λογισμικό σας μπορεί να κατανοήσει;» Ο Καλ προσπαθεί να ξεκινηήσει έναν καβγά που δεν μπορεί να κερδίσει. Ο Ντέκλαν είναι πολύ περήφανος για τη φήμη του ως ο πιο περιζήτητος εργένης της Αμερικής, κι αυτό δεν έχει να κάνει μόνο με το ότι ξενοκοιμάται συνέχεια.

Ο Ντέκλαν παίρνει το γράμμα του Καλ που είναι πεταμένο στο πάτωμα και του ρίχνει μια βαριεστημένη ματιά. «Η Αλάνα; Ενδιαφέρον. Αναρωτιέμαι γιατί ο παππούς το θεώρησε καλή ιδέα να τα ξαναβρείτε».

Αλάνα; Έχω χρόνια να ακούσω αυτό το όνομα. Τι περιμένει να κάνει μαζί της ο Καλ;

Απλώνω το χέρι μου για να πάρω το γράμμα από τον Ντέκλαν, αλλά ο Καλ το αρπάζει πριν προλάβω.

«Άντε γαμήσου. Και μη μου ξαναμιλήσεις γι' αυτή», λέει μουγκρίζοντας ο Καλ.

«Αν θέλεις να παίξεις με τη φωτιά, τότε ετοιμάσου να αποτεφρωθείς». Ο Ντέκλαν γέρνει το ποτήρι του προς την κατεύθυνση του Καλ. Το βλέμμα του πηγαινοέρχεται από τον ένα στον άλλο. «Ανεξάρτητα από το πώς αισθανόμαστε για την κατάσταση αυτή, δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να παίξουμε με τους όρους του παππού. Διακυβεύονται πάρα πολλά».

Δε θα επιτρέψω ποτέ στον πατέρα μας να αποκτήσει τα μερίδιά μας στην εταιρεία. Περίμενα όλη μου τη ζωή για να αποκτήσω τον έλεγχο της εταιρείας μαζί με τα αδέρφια μου και δε σκοπεύω να χάσω αυτή την ευκαιρία, πόσο μάλλον εξαιτίας του

πατέρα μου. Ειδικά όταν το κίνητρό μας είναι κάτι πολύ ισχυρότερο από το χρήμα. Γιατί, αν υπάρχει κάτι που μας δίδαξε ο Σεθ Κέιν, είναι ότι μπορεί η αγάπη να παρέρχεται, αλλά το μίσος είναι παντοτινό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Ρόουαν

Η νέα μου βοηθός, η Μάρθα, είναι μια βετεράνος της Ντρίμλαντ που έχει εργαστεί για όλους τους διευθυντές του θεματικού πάρκου, συμπεριλαμβανομένου και του παππού μου, γι' αυτό και δεν την ξάφνιασε η άφιξή μου. Επιπλέον, γνωρίζει τα πάντα για όλους εδώ, πράγμα που διευκόλυνε την προσαρμογή μου, δεδομένου ότι μόλις μετακόμισα στη Φλόριντα.

Χάρη στη Μάρθα γνωρίζω πώς μπορώ να βρω την πλειονότητα των υπαλλήλων της Ντρίμλαντ στο ίδιο μέρος για να τους συστηθώ και επίσημα. Φρόντισα να είμαι ο πρώτος που θα φτάσει στην αίθουσα για την πρωινή συνάντηση, ώστε να διαλέξω πού θέλω να καθίσω. Εντοπίζω το τέλειο σημείο στο πίσω μέρος της αίθουσας, όπου δε φτάνουν τα φώτα φθορισμού, και έτσι μπορώ να κρυφτώ στο πολυπόθητο σκοτάδι. Το να κάθομαι μακριά από τους περιεργούς θα μου επιτρέψει να παρατηρήσω πώς αλληλοεπιδρούν μεταξύ τους οι υπάλληλοι και πώς οι υπεύθυνοί τους επιλύουν τα προβλήματα.

Δέκα λεπτά πριν από τη συνάντηση, όλοι εισέρχονται στον χώρο και οι αμέτρητες σειρές καθισμάτων γεμίζουν. Η αύρα που εκπέμπω μάλλον απωθεί τους υπαλλήλους, οι οποίοι αποφεύγουν την πίσω σειρά και επιλέγουν να κάτσουν στις πιο

δημοφιλείς θέσεις μπροστά και στο μέσο της αίθουσας. Μόνο ένα άτομο τολμάει να κάτσει μπροστά μου. Ο ηλικιωμένος κύριος με κοιτάζει σαν να τον ενοχλώ επειδή κάθισα στα λημέρια του, αλλά τον αγνωώ.

Οι προβολείς στο μπροστινό μέρος της αίθουσας εστιάζουν στην Τζόις, την πρωινή υπεύθυνη προσωπικού και γνωστή φυσιογνωμία της Ντρίμλαντ. Τα πυκνά μαλλιά της είναι κατάλευκα και τα γαλάζια μάτια της σαρώνουν το δωμάτιο με αυστηρό ύφος λοχία. Δεν ξέρω πότε με πήρε είδηση, αλλά, όταν τα μάτια της σταματούν πάνω μου, γνέφει με σφιγμένα χείλη.

Η Τζόις χτυπάει ρυθμικά το ντοσιέ της. «Εντάξει, την προσοχή σας. Ας ξεκινήσουμε. Έχουμε πολλά να καλύψουμε και λίγο χρόνο πριν φτάσουν οι πρώτοι επισκέπτες». Καθορίζει την ημερήσια διάταξη της συνάντησης και ανταποκρίνεται στις αμέτρητες ερωτήσεις με αυτοπεποίθηση. Χωρίς να πάρει ανάσα, συζητά το πρόγραμμα του Ιουλίου, το οποίο περιλαμβάνει παρελάσεις, φεστιβάλ και διασημότητες που θα επισκεφτούν το πάρκο.

Η πόρτα πίσω μου ανοίγει με ένα τριξιμο. Γυρίζω στην καρέκλα μου και κοιτάζω πάνω από τον ώμο μου. Μια νεαρή, μελαχρινή γυναίκα γλιστράει διακριτικά μέσα στην αίθουσα κλείνοντας απαλά την πόρτα.

Κοιτάζω το ρολόι μου. *Ποια είναι αυτή και πώς τόλμησε να καθυστερήσει είκοσι λεπτά;*

Κρατάει ένα ροζ σκέιτμπορντ βινυλίου με νέον στο ένα χέρι, καθώς σαρώνει με το βλέμμα της τον χώρο. Εκμεταλλεύομαι το γεγονός ότι δε με έχει προσέξει για να την παρατηρήσω καλύτερα. Είναι όμορφη με έναν τρόπο που μου καθιστά δύσκολο να εστιάσω ξανά την προσοχή μου στη συζήτηση στο μπροστινό μέρος της αίθουσας.

Με εκνευρίζει, αλλά δεν μπορώ να κοιτάξω αλλού. Τα μάτια μου ακολουθούν τις καμπύλες του σώματός της, τραβώντας μια νοητή γραμμή από τον λεπτό λαιμό της στους σφιχτούς μηρούς της. Η καρδιά μου αρχίζει να χτυπάει γρηγορότερα.

Σφίγγω τα χέρια μου σε δύο γροθιές, εκνευρισμένος που χάνω τον έλεγχο του σώματός μου.

Συγκεντρώσου.

ΠΑίρνω μερικές βαθιές ανάσες για να επιβραδύνω τον σφυγμό μου.

Μια τούφα από σκούρα μαλλιά πέφτει μπροστά στα μάτια της. Την τακτοποιεί πίσω από το αυτί της, το οποίο είναι καλυμμένο από χρυσά σκουλαρίκια. Σαν να αισθάνθηκε το βλέμμα μου, τα μάτια της προσγειώνονται πάνω μου – ή μάλλον στο άδειο κάθισμα δίπλα μου.

Η γυναίκα περπατάει από τη φωτισμένη είσοδο προς τον διάδρομο, που είναι τυλιγμένος στο σκοτάδι. Τσεκάρει τη διάταξη των καθισμάτων σαν να προσπαθεί να καταλάβει πώς μπορεί να γλιστρήσει στην καρέκλα δίπλα μου με όσο το δυνατόν λιγότερη επαφή.

«Γεια σου. Συγγνώμη». Η φωνή της είναι απαλή, με μια υποψία προφοράς. Παίρνει μια βαθιά ανάσα καθώς κινείται σπιθαμή προς σπιθαμή μέσα στον προσωπικό μου χώρο.

Δε βγάζω τσιμουδιά καθώς σφίγγω τα μπράτσα του καθίσματος. Έχω την ευκαιρία να θαυμάσω από κοντά την πίσω όψη της, η οποία ελάχιστα περιορίζεται από ένα τζιν κι ένα μπλουζάκι, καθώς δε φοράει την καθιερωμένη στολή.

Υπάρχει λόγος που οι υπάλληλοι είναι υποχρεωμένοι να φοράνε στολή όταν είναι σε χώρους της εταιρείας και βρίσκεται μπροστά στα μάτια μου. Ο ανχένας μου ζεσταίνεται και τα μπράτσα του καθίσματος τρίζουν κάτω από την πίεση των χεριών μου. Μυρίζω το άρωμά της. Κλείνω τα μάτια καθώς παρασύρομαι από τη μεθυστική μυρωδιά – μια μείξη λουλουδιών, εσπεριδοειδών και κάτι που δεν αναγνωρίζω.

Σκοντάφτει στα μακριά πόδια μου με χάρη νεογέννητης καμηλοπάρδαλης.

Θέλοντας να βάλω ένα τέλος σ' αυτή τη διαδικασία, ανασηκώνομαι για να της δώσω περισσότερο χώρο. Η ξαφνική κίνησή μου την κάνει να χάσει την ισορροπία της. Προσπαθεί να

στηριχτεί απλώνοντας το χέρι της, το οποίο καταλήγει πάνω μου, μερικά μόλις εκατοστά από το πέος μου. Αισθάνομαι έναν ηλεκτρισμό από το πόδι μέχρι τον καβάλο.

Γαμώτο. Από πότε έχω να αισθανθώ έτσι με ένα μόνο άγγιγμα;

Το βλέμμα της συναντά το δικό μου και παρατηρώ τις πυκνές βλεφαρίδες και τα μεγάλα, αμυγδαλωτά, καφέ μάτια της. Τα ανοιγοκλείνει μερικές φορές, αποδεικνύοντας ότι διαθέτει κάποια μορφή γνωστικής λειτουργίας. «Λυπάμαι πολύ». Τα χείλη της μένουν μισάνοιχτα όταν συνειδητοποιεί πού βρίσκεται το χέρι της. Βγάζει μια πνιχτή κραυγή και το τραβάει βιαστικά από τον μηρό μου, παίρνοντας μαζί της τη ζεστή αλλά περίεργη αίσθηση.

Ένας μεγαλύτερος σε ηλικία υπάλληλος κοιτάει πίσω του. «Μπορείς να κάτσεις, τέλος πάντων; Μετά βίας ακούω την Τζόσι με τη φασαρία που κάνεις ως συνήθως».

Ως συνήθως; Καλό είναι να ξέρω ότι αυτό συμβαίνει τακτικά.

«Σωστά. Ναι», ψελλίζει.

Είναι θαύμα το πώς καταφέρνει να γλιστρήσει στην καρέκλα δίπλα μου χωρίς άλλο ατύχημα. Αφήνει το σακίδιό της να πέσει με θόρυβο στο πάτωμα, αποσπώντας και πάλι την προσοχή μου. Κάτι μεταλλικό κουνουνίζει καθώς σκύβει για να ανοίξει το φερμουάρ της τσάντας της.

Κλείνω τα μάτια μου και αναπνέω από τη μύτη για να αμβλύνω τον πόνο στους κροτάφους μου. Με κάθε βαθιά ανάσα, όμως, εισπνέω όλο και μεγαλύτερη δόση από το άρωμά της κι έτσι δυσκολεύομαι να ξεχάσω την παρουσία της.

Το χέρι της ακουμπάει στο πόδι μου κατά τη διάρκεια της αναζήτησής της. Ένας απλός σπινθήρας διατρέχει τη σπονδυλική μου στήλη κατά την επαφή, σαν μια φλόγα που θέλει απελπισμένα να καταλήξει κάπου.

Οπουδήποτε εκτός από εκεί, γαμώτο.

«Σε πειράζει;» λέω, τρίζοντας τα δόντια μου.

«Συγγνώμη!» Χαμηλώνει το βλέμμα καθώς βρίσκει επιτέλους το σημειωματάριό της και ακουμπά στην πλάτη της καρέκλας της. Το σκέιτμπορντ γλιστράει από τα πόδια της και σκάει με δύναμη

πάνω στα παπούτσια αξίας δύο χιλιάδων δολαρίων που φορώ.

Υπάρχει λόγος που αυτά τα αναθεματισμένα πράγματα έχουν απαγορευτεί στο πάρκο εδώ και δεκαετίες. Κλοτσάω το παράνομο αντικείμενο μακριά μου, το οποίο καταλήγει στα πόδια του ίδιου άντρα που την επέπληξε νωρίτερα.

«Έλα τώρα, Ζάρα». Ο άντρας γυρίζει το κεφάλι του προς τα πίσω και της ρίχνει ένα επιτιμητικό βλέμμα.

Ζάρα. Το όνομά της ταιριάζει με το χάος που μόλις πρόλαβα να γευτώ.

«Λυπάμαι, Ραλφ», μουρμουρίζει.

«Σταμάτα να λυπάσαι και προσπάθησε να είσαι στην ώρα σου για μια φορά».

Κρατιέμαι να μη χαμογελάσω. Δεν υπάρχει τίποτα που να απολαμβάνω περισσότερο από τους ανθρώπους που την ακούνε για τις μαλακίες τους.

Σκύβει προς τα μπρος και ακουμπά το χέρι της απαλά στον ώμο του άντρα. «Μπορώ να σε αποζημιώσω με λίγο από το φρέσκο ψωμί που φτιάξαμε με την Κλερ χθες το βράδυ;»

Ψωμί; Του προσφέρει όντως ψωμί, αφού κατάφερε να τον εκνευρίσει;

Ο Ραλφ ανασηκώνει τους ώμους. «Άμα προσθέσεις και μερικά μπισκότα, δε θα παραπονεθώ στην Τζόις ότι άργησες πάλι».

Ανοιγοκλείνω τα μάτια έκπληκτος με τον γκρινιαρό γέρο που κάθεται μπροστά μου.

«Το ήξερα ότι είμαι η αδυναμία σου. Ο κόσμος λέει ότι είσαι στριμμένος, αλλά αρνούμαι να το πιστέψω». Του δίνει μια σπρωξιά στον ώμο, που φανερώνει οικειότητα μεταξύ τους.

Κατάλαβα τι παίζεται εδώ. Με κάποιον τρόπο, κατάφερε να τουμπάρει τον γερο-Ραλφ με ένα χαμόγελο και μερικά καλούδια.

Αυτή η γυναίκα είναι επικίνδυνη – σαν μια νάρκη που δεν την προσέχεις μέχρι να είναι πολύ αργά. Η Ζάρα βγάζει ένα πακέτο από το σακίδιό της και το δίνει στον Ραλφ, που περιμένει με τα χέρια ανοιχτά.

Εκείνος χαμογελάει, φανερώνοντας το σπασμένο μπροστινό

δόντι του. «Κανείς δεν πρέπει να μάθει το μυστικό μας. Θα χαλάσει η φήμη μου».

«Φυσικά. Δε θα τολμούσα». Της ξεφεύγει ένα σιγανό γέλιο, που αντηχεί μέσα στο στήθος μου σαν κάποιος να χτύπησε εκεί μέσα ένα καταραμένο γκονγκ με μια βαριοπούλα. Μια ζεστασιά απλώνεται μέσα από το σώμα μου, προκαλώντας μου τρόμο.

Τα λευκά δόντια της λάμπουν στο σκοτάδι καθώς σκάει ένα χαμόγελο στον Ραλφ. Κάτι στην έκφραση του προσώπου της κάνει την καρδιά μου να χτυπάει γρηγορότερα μέσα στο στήθος μου. *Όμορφη. Αμέριμνη. Αθώα.*

Σαν να είναι πραγματικά ευτυχισμένη με τη ζωή της, αντί να προσποιείται όπως εμείς οι υπόλοιποι.

Τα δόντια μου τρίζουν καθώς εκπνέω ταραγμένος. «Τελειώσατε; Μερικοί από εμάς προσπαθούν να ακούσουν».

Ο Ραλφ γουρλώνει τα μάτια του και μετά γυρίζει προς τα μπρος, αφήνοντας τη Ζάρα ανυπεράσπιστη.

«Συγγνώμη», ψιθυρίζει.

Αγνώω τη συγγνώμη της και εστιάζω και πάλι την προσοχή μου στην Τζόις. «Η διεύθυνση θα κάνει κάποιες μεγάλες αλλαγές, τις οποίες θα εξετάσουμε την επόμενη εβδομάδα».

«Τέλεια. Αυτό ακριβώς που χρειαζόμασταν», μουρμουρίζει η Ζάρα, καθώς σημειώνει κάτι στο τετράδιό της.

«Έχεις κάποιο θέμα με τη διεύθυνση;» Δεν είμαι σίγουρος τι περιμένω να ακούσω ή γιατί νοιάζομαι.

Σκάει στα γέλια, και ένα περίεργο συναίσθημα πλημμυρίζει το στέρνο μου. «Η πραγματική ερώτηση είναι ποιος δεν έχει θέμα με τη διεύθυνση».

«Γιατί;»

«Γιατί το διοικητικό συμβούλιο της Εταιρείας Κέιν αποτελείται από ένα μάτσο ηλικιωμένους άντρες που κάθονται και μιλάνε για το πόσα λεφτά έβγαλαν, χωρίς να συζητούν τα σημαντικά, τρέχοντα ζητήματα».

«Και εσύ είσαι ειδική στις συναντήσεις διοικητικών συμβουλίων έτσι ξαφνικά;»

«Δε χρειάζεται να είσαι διάνοια για να βγάλεις συμπεράσματα με βάση το πώς μας συμπεριφέρονται εδώ».

«Πώς σας συμπεριφέρονται δηλαδή;»

«Σαν να μην έχει καμία σημασία τίποτα, αρκεί να τους βγάλουμε δισεκατομμύρια δολάρια τον χρόνο».

Ακόμα και αν πρόσεξε το ύφος μου, δείχνει να μην την απασχολεί. «Νόμιζα ότι οι υπάλληλοι πληρώνονται για να μην παραπενοούνται».

Μου χαμογελάει. «Σόρι, αυτό θα κοστίζει στην εταιρεία κάτι παραπάνω και, κρίνοντας από το γεγονός ότι οι περισσότεροι από εμάς παίρνουν τον κατώτατο μισθό, η σιωπή δεν είναι μέρος της συμφωνίας». Η φωνή της είναι ανέμελη και ανάλαφρη, γεγονός που με εκνευρίζει ακόμα περισσότερο.

«Θα έπρεπε να είναι, ώστε να σε εμποδίζει απ' το να σπέρνεις τέτοιες ανακρίβειες».

Παίρνει μια βαθιά ανάσα και γυρίζει πάλι στο σημειωματάριό της, αφήνοντάς με επιτέλους στην ησυχία μου.

«Το επόμενο τρίμηνο θα είναι διαφορετικό από το προηγούμενο». Τα μάτια της Τζόις φωτίζονται.

Μερικοί υπάλληλοι γκρινιάζουν χαμηλόφωνα.

«Ω, ελάτε τώρα. Είναι η αλήθεια».

Ένας ήχος ξεφεύγει απ' το πίσω μέρος του λαιμού της Ζάρα. Σημειώνει κάτι στο τετράδιό της, αλλά δεν μπορώ να διακρίνω τις λέξεις μέσα στο σκοτάδι.

«Δεν την πιστεύεις;» *Τι στο καλό κάνεις, φίλε; Επιτέλους, έβγαλε τον σκασμό και τώρα της κάνεις ερωτήσεις;*

Γυρίζει το κεφάλι της απότομα προς το μέρος μου, αλλά δεν μπορώ να δω την έκφρασή της. «Επειδή τίποτα καλό δεν πρόκειται να συμβεί τώρα που ο Μπρέντι έφυγε για πάντα». Η φωνή της σπάει.

Σφίγγω τα δόντια μου. Ποια νομίζει πώς είναι και αποκαλεί τον παππού μου *Μπρέντι*; Είναι προσβλητικό. «Η περσινή απόδοση του πάρκου ήταν καλύτερη από ποτέ άλλοτε. Η δήλωσή σου είναι αβάσιμη».

Το γόνατό της, που τρέμει, με εκνευρίζει. «Δεν έχουν όλα να κάνουν με τα καθαρά κέρδη. Φυσικά, η απόδοση του πάρκου ήταν καλύτερη, αλλά με τι κόστος; Χαμηλούς μισθούς; Φθινότερη ασφάλεια υγείας για τους υπαλλήλους και άδεια άνευ αποδοχών;»

Αν προσπαθεί να κάνει έκκληση στην ανθρωπιά μου, μάλλον θα πεθάνει προσπαθώντας. Οι άνθρωποι στη θέση μου δεν αποφασίζουν με την καρδιά, γιατί ποτέ δε θα ήμασταν ευχαριστημένοι με κάτι τόσο ανόητο.

Δε θέλουμε να κάνουμε τον κόσμο καλύτερο.

Θέλουμε να τον κάνουμε δικό μας.

Αλλάζω στάση για να την κοιτάξω. «Μίλησες σαν κάποια που δεν έχει ιδέα για το πώς είναι να διαχειρίζεσαι μια βιομηχανία πολλών δισεκατομμυρίων δολαρίων. Όχι ότι εκπλήσσομαι. Εργάζεσαι εδώ, στην τελική».

Απλώνει το χέρι της και τσιμπάει το μπράτσο μου. Τα δαχτυλάκια της δεν έχουν αρκετή δύναμη για να με πονέσουν.

«Τι στο καλό ήταν αυτό;» ρωτάω απότομα.

«Προσπαθούσα να δω αν όλο αυτό είναι ένας εφιάλτης. Απ' ό,τι φαίνεται, αυτή η καταστροφική συζήτηση είναι εντελώς πραγματική».

«Ακούμπησέ με ξανά και θα απολυθείς επιτόπου».

Παγώνει. «Σε ποιο τμήμα είπες ότι εργάζεσαι;»

«Δεν είπα».

Χτυπάει με το χέρι της το κούτελό της και λέει κάτι σε μια ξένη γλώσσα που δεν καταλαβαίνω.

«Σε ποιο τμήμα είπαμε ότι εργάζεσαι εσύ;» ανταποδίδω.

Ανακάθεται χαμογελώντας, λες και δεν απείλησα να την απολύσω πριν από μερικά δευτερόλεπτα. *Περίεργο*. «Είμαι αισθητικός στο σαλόνι ομορφιάς *Το Μαγικό Ραβδί*».

«Τέλεια. Οπότε, τουλάχιστον, δεν κάνεις κάτι αρκετά σημαντικό ώστε να μας λείψεις».

Η καρδέκλα της τρίζει καθώς μαζεύεται. «Θεέ μου, είσαι τόσο μαλάκας».

Η Τζόις δε θα μπορούσε να είχε προγραμματίσει την είσοδό μου καλύτερα. Φωνάζει το όνομά μου και τα κεφάλια όλων γυρνάνε προς το μέρος μας.

Σηκώνομαι από το κάθισμά μου και κοιτάζω τη Ζάρα με ανασηκωμένο φρύδι. Έχει σκύψει το κεφάλι της και το στήθος της τρέμει. *Γελάει;*

Τι στον διάολο; Θα έπρεπε να ζητάει συγγνώμη γονατιστή για να κρατήσει τη δουλειά της.

Η Τζόις φωνάζει το όνομά μου και γυρίζω να κοιτάξω τη σκηνή.

Κατευθύνομαι προς το μέρος του πλήθους, μακριά από τη Ζάρα. Υπάρχει μόνο ένα πράγμα στο οποίο πρέπει να συγκεντρωθώ, και ο στόχος μου δεν έχει καμία απολύτως σχέση με μια γυναίκα που τόλμησε να με πει μαλάκα και να γελάσει από πάνω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

Ζάρα

Κοπάνάω την πόρτα του ντουλαπιού μου για να κλείσει.
«Τι σε έχει αναστατώσει τόσο;» Η Κλερ κάθεται στον πάγκο απέναντί μου και φοράει τις μπαλαρίνες της. Τα σκούρα, μακριά μαλλιά της πέφτουν μπροστά στο πρόσωπό της και τα κάνει στην άκρη με μια κίνηση του χεριού της.

«Συνάντησα τον μεγαλύτερο βλάκα του κόσμου στην πρωινή συνάντηση σήμερα. Και δε θα πιστέψεις ποιος ήταν».

«Ποιος;»

«Ο Ρόουαν Κέιν».

«Πλάκα μού κάνεις!» Τα καστανά μάτια της συγκατοίκου μου γουρλώνουν.

Μερικά κεφάλια γυρίζουν προς το μέρος μας. Η κυρία Τζέφρις μάς κοιτάζει και πασπατεύει τον σταυρό της.

«Κλερ», αναστενάζω.

«Μα ανήκει στη βασιλική οικογένεια της Ντρούιλαντ. Σοκαρίστηκα».

«Πίστεψέ με, μερικά πράγματα καλύτερα να τα φαντάζεσαι».

Οι γλυκές ιστορίες που μοιράστηκε ο Μπρέιντι σχετικά με τον νεότερο εγγονό του δεν ήταν παρά επιστημονική φαντασία. Οι φήμες που κυκλοφορούσαν στην Ντρούιλαντ αποδείχτηκαν

αληθινές. Ο Ρόουαν έχει τη φήμη αδίστακτου επιχειρηματία, που ξέρει να προκαλεί τον ίδιο βαθμό ενθουσιασμού με την ευθανασία ζώων. Αρχικά, τράβηξε την προσοχή όταν ήταν η καταλυτική αρνητική ψήφος για την αύξηση του κατώτερου μισθού για τους υπαλλήλους. Εξαιτίας του η Εταιρεία Κέιν συνεχίζει να πληρώνει τους υπαλλήλους της ψίχουλα για τη σκληρή δουλειά τους. Εδραίωσε ένα καθεστώς τρόμου με το πέρασμα των χρόνων. Περιορίσε τις ημέρες άδειας μετ' αποδοχών, άλλαξε το πρόγραμμα ασφάλισης υγείας με ένα που προκαλεί περισσότερα προβλήματα απ' όσα λύνει και απέλυσε χιλιάδες υπαλλήλους.

Ο Ρόουαν μπορεί να έχει την εμφάνιση αγγέλου, αλλά ο υπόλοιπος είναι σκέτη αμαρτία.

Η Κλερ με τραβάει από το φόρεμα. «Πες μου, λοιπόν! Μυρρίζει τόσο ωραία όσο δείχνει;»

«Όχι». *Ναι.* Αλλά δεν πρόκειται να το πω στην Κλερ.

Όχι μόνο μύριζε τέλεια, αλλά η εταιρική φωτογραφία τον αδικεί. Ο Ρόουαν είναι όμορφος, αλλά έχει κάτι το απόμακρο. Σαν ένα μαρμάρινο άγαλμα περιτριγυρισμένο από κόκκινο βελούδινο σκοινί που με προκαλεί να πατήσω σε απαγορευμένη περιοχή για ένα μόνο άγγιγμα. Τα ζυγωματικά του είναι έντονα σαν μαχαίρι και τα χείλη απαλά για φίλημα. Και, κρίνοντας από το σημείο που τσίμπησα και τον μηρό που άγγιξα, είναι απίστευτα γραμμωμένος. Δείχνει τέλειος – ένα πανέμορφο αγόρι με τα τέλεια χτενισμένα μαλλιά του, το φρεσκοσιδερωμένο κοστούμι του και τα μάτια σε σκούρο μελί χρώμα.

Μέχρι να ανοίξει το στόμα του.

«Οκέι, ας αγνοήσουμε το γεγονός ότι είναι βλάκας και ας επικεντρωθούμε στο αν έχει σχέση ή όχι». Πεταρίζει τις βλεφαρίδες της.

«Την τελευταία φορά που τσέκαρα, δεν ήταν ο τύπος σου». Της δίνω μια σπρωξιά στον ώμο, ξέροντας ότι δεν της καίγεται καρφί για τ' αγόρια. Ανακοίνωσε ότι είναι λεσβία στο γυμνάσιο και από τότε δεν ασχολήθηκε ξανά με άντρες.

«Φιλενάδα, για σένα ρωτάω, όχι για μένα».

Στρώνω με το χέρι το μοβ αναγεννησιακό κοστούμι μου. «Με βάση το γεγονός ότι μου είπε πως η δουλειά μου δεν είναι αρκετά σημαντική για να σας λείψω, δεν ενδιαφέρομαι. Για να μην αναφέρω ότι είναι το αφεντικό μας». Μολονότι η Ντρίμλαντ δεν έχει κάποιον κανονισμό για τις σχέσεις μεταξύ υπαλλήλων, ο Ρόουαν είναι και επισήμως απαγορευμένη περιοχή. Έχω περάσει από εκεί, έχω σταματήσει και έχω πάρει και σουβενίρ. Ο πρώην μου κάλυψε το ποσοστό ηλίθιων αντρών που μου αναλογεί για όλη μου τη ζωή.

«Φίλε, τι μαλάκας».

«Αυτό ξαναπές το. Δεν μπορώ να το χωνέψω ότι είναι ο νέος διευθυντής. Ήταν τόσο ξαφν...»

«Ωρα για παρουσίες», φωνάζει η Ρετζίνα, η υπεύθυνη του σαλονιού ομορφιάς.

Η Κλερ και εγώ μπαίνουμε στον κεντρικό χώρο του σαλονιού και στεκόμαστε σε μια σειρά με τους υπόλοιπους υπαλλήλους. Περιτριγυρίζομαστε από μια θάλασσα από άδεια, χρωματιστά καθίσματα και έπιπλα-τουαλέτες με φωτάκια που περιμένουν να υποδεχτούν παιδιά που ονειρεύονται να ντυθούν πρίγκιπες και πριγκίπισσες κατά τη διάρκεια της διαμονής τους στην Ντρίμλαντ.

Η Ρετζίνα διαβάζει στον κάθε εργαζόμενο τις ημερήσιες υποχρεώσεις του προτού αρχίσουμε να ετοιμάζουμε τον χώρο εργασίας μας.

«Έτοιμη;» Η Κλερ με κοιτάζει από την άλλη άκρη του δωματίου.

Αρπάζω ένα σίδερο για μπούκλες που δεν είναι ακόμη στην πρίζα και το κουνάω σαν σπαθί. «Γεννήθηκα έτοιμη».

Ο Χένρι, ο υπεύθυνος ορόφου για σήμερα, ανοίγει την πόρτα, και ο χώρος γεμίζει από ένα τσούρμο παιδιά μαζί με τους γονείς τους. Η καρδιά μου αισθάνεται πλήρης βλέποντας τα τεράστια χαμόγελα και τα γεμάτα ανυπομονησία μάτια των παιδιών που επεξεργάζονται τις στολές που κρέμονται στους τοίχους.

Ο Χένρι φέρνει ένα κοριτσάκι σε αναπηρική καρέκλα προς

το μέρος μου. «Γεια σου, Ζάρα. Αυτή είναι η Λίλι. Ανυπομονεί να τη μεταμορφώσεις σε Πριγκίπισσα Κάρα σήμερα».

Σκύβω και δίνω το χέρι μου στη Λίλι. «Είσαι σίγουρη ότι χρειάζεσαι μεταμόρφωση;»

Γνέφει καταφατικά και μου χαμογελάει.

«Είσαι σίγουρη πως δεν είσαι ήδη μια πριγκίπισσα;»

Η Λίλι προσπαθεί να κρύψει το χαχανητό της με το ελεύθερο χέρι της. Τα ξανθά, ίσια μαλλιά της πέφτουν μπροστά στο πρόσωπό της, κρύβοντας τα πράσινα μάτια της.

Αγγίζω απαλά τη ζαρωμένη μυτούλα της με το δάχτυλό μου. «Θα είναι τόσο εύκολο να κάνω τη δουλειά μου, που το αφεντικό μου θα νομίσει ότι έχω μαγικές δυνάμεις».

Η Λίλι γελάει. Ο ήχος είναι τόσο γλυκός, που δεν μπορώ παρά να γελάσω κι εγώ.

«Μου αρέσει η καρφίτσα σου». Δείχνει με το δάχτυλό της την εμαγιέ καρφίτσα που φοράω σήμερα πάνω από το ταμπελάκι με το όνομά μου.

«Σε ευχαριστώ». Χαμογελάω στις λέξεις *Bee Happy* που πλαισιώνουν μια μέλισσα. Η μικρή «επανάσταση» κατά του αυστηρού κώδικα ενδυμασίας γνωρίζει τεράστια επιτυχία με τα μικρά.

Πιάνω δουλειά, ξεκινώντας από τα μαλλιά της Λίλι. Τα ίσια μαλλιά της αρνούνται να σχηματίσουν τις κλασικές μπούκλες της Πριγκίπισσας Κάρα, αλλά επιμένω μέχρι να γίνουν τέλειες.

Αισθάνομαι ένα περίεργο ρίγος κατά μήκος της σπονδυλικής μου στήλης. Γυρίζω προς την τουαλέτα χωρίς να προσέξω τα χέρια μου και πασαλείβω το μάγουλο της Λίλι με μοβ σκιά.

«Ει!» λέει γελώντας.

«Ω Θεέ μου».

«Τι;»

Ο Ρόουαν στέκεται δίπλα στο γραφείο υποδοχής. Η επικριτική ματιά του μέσα από τον καθρέφτη κάνει το δέρμα μου να πάρει φωτιά και τα μάτια μου κοντεύουν να πεταχτούν έξω από τις κόγχες τους. Τα μάγουλά μου κοκκινίζουν και γυρίζω την πλάτη μου στην τουαλέτα για να κρύψω την αντίδρασή μου.

**Εκείνος είναι κληρονόμος μιας εταιρείας
που κατασκευάζει... παραμύθια.**

**Εκείνη καλείται να δουλέψει για το πιο
απαιτητικό αφεντικό που γνώρισε ποτέ.**

**Αν θέλουν και το δικό τους παραμύθι να έχει
ευτυχισμένο τέλος, τότε πρέπει να προσέξουν
λίγο περισσότερο τα... ψιλά γράμματα!**

Ο Ρόουαν Κέιν και τα δύο αδέλφια του κληρονομούν από τον παππού τους μια τεράστια εταιρεία και μια αμύθητη περιουσία. Για να περάσουν όλα αυτά και επίσημα στα χέρια του, ο Ρόουαν πρέπει να αποδείξει ότι είναι ικανός να ανανεώσει την Ντρίμλαντ, το θεματικό πάρκο της εταιρείας. Στην πραγματικότητα, δε θέλει να έχει καμία σχέση μ' αυτά, αλλά, από σεβασμό στη μνήμη του παππού του, αποφασίζει να δουλέψει σκληρά και είναι αποφασισμένος να τα καταφέρει.

Η Ζάρα είναι απλώς μία από το πλήθος των υπαλλήλων του Ρόουαν Κέιν. Όταν όμως, μεθυσμένη, στέλνει μια επικριτική πρόταση για το πάρκο, τρέμει ότι θα απολυθεί. Αντ' αυτού, εκείνος της προσφέρει τη δουλειά των ονείρων της. Αλλά υπάρχει μια παγίδα: ο Ρόουαν είναι το πιο απαιτητικό και το πιο σκληρό αφεντικό που υπάρχει.

Η καρδιά της Ζάρα δε δίνει καμία σημασία σ' αυτό. Ήρθε η ώρα να μάθει ο δισεκατομμυριούχος ότι τα χρήματα δεν μπορούν να διορθώσουν ή να αγοράσουν τα πάντα. Και ειδικά τους ανθρώπους!

**Το πρώτο βιβλίο της σειράς μπεστ σέλερ,
όπου πρωταγωνιστούν οι τρεις δισεκατομμυριούχοι αδελφοί
της Ντρίμλαντ και οι γυναίκες που θα τους κάνουν να γονατίσουν.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 27866